

THEATER

★★★★★

STROGANOFF

Stroganoff door De Warme

Winkel. Concept en spel:

Jeroen De Man. Eindregie:

Mara van Vlijmen.

Ridderzaal Maltezerhuis

Utrecht. Hier t/m 28/3; stads-
schouwburgutrecht.nl

De Man speelt Sergej overtuigend als de miskende specialist.

'Welkom. Welkom in het Stroganoff Paleis.' Zenuwachtig treedt hij zijn bezoekers tegemoet, Sergej. In een vormeloos pak in onbestemde kleur en dito overhemd. Hij zweet terwijl hij zich opmaakt om te vertellen over het roemruchte geslacht van de Stroganoffs, Russische edellieden die hier woonden in het paleis aan de Nevski Prospekt in Sint-Petersburg.

Sergej is van onbestemde leeftijd, en om niet direct doorgrondelijke redenen enigszins tot zeer verontwaardigd. In dat alles is Sergej meteen heel herkenbaar. Wie ooit een (cultureel) instituut bezocht, in de Sovjettijd maar ook daarna, ontmoette er al snel iemand als Sergej.

Jeroen De Man ook. De acteur van collectief De Warme Winkel wilde naar Rusland om research toen doen voor zijn solo, die zou moeten gaan over de Stroganoffs en, wie weet, hun culinaire erfenis. De Man stuitte op Sergej. Dat levert meteen hilarische scènes op voor diezelfde solo, zoals we nu kunnen zien in de Ridderzaal van het Maltezerhuis in Utrecht.

Een fraaie locatie die met niet al te veel ingrijpen een zieltoegend paleis aan de Mojka verbeeldt, met krakende vloer en stoffering die een betere tijd heeft gekend. Hier ontvangt De Man zijn publiek voor een rondleiding langs de wetenswaardigheden over de Stroganoffs (en de boeuf) en langs de grillige pieken

van Sergejs gemoed.

De Man speelt Sergej overtuigend als de miskende specialist, iemand die zich eerder in een ander paleis en zijn geschiedenis wilde verdiepen ,maar door bureaucratische machinaties en botte onverschilligheid in een andere omgeving terecht kwam, zich dan maar daarop stortte en opnieuw van een koude kermis thuiskwam. In een omgeving waarin sowieso iedereen steen en been klaagt, of het nu is over de nieuwe sushi-hype, blonde oligarches of respectloze toeristen, heeft Sergej zich een holletje in het paleis gecreëerd, met wat huishoudelijke meuk om zichzelf in ieder geval van zijn thee te kunnen voorzien.

En dan, in een enigmatische maar niet minder mooie scène, danst er een grote beer door het paleis. De Russische beer, hij zet zich wat onwennig aan een tafeltje en proeft van een taartje, waagt een walsje en roept associatie na associatie op.

Dit markeert een omslag in de voorstelling, die daarna vooral een confrontatie is tussen Sergej en De Man, waarbij De Man hen om beurten 'neerzet' of in elkaar laat overgaan als om te verbeelden dat er overeenkomsten zijn, dat ook De Man ooit ergens bij wilde horen. Dit tweede deel is te particulier (puberfrustraties), al werkt de persoonlijke toets aan het eind ontwapenend.

Karin Veraart